

Vendelas verden

Da Olaf falt om på joggetur, måtte Vendela Kirsebom Thommessen være den sterke. For barnas skyld. Det har vært en tøff tid, men nå vil hun videre.

- JO. DET HAR VÆRT MYE. Veldig mye.

Vendela Kirseboms rynkefrie og verdensberømte ansikt får et ørlite drag av noe slittent og litt trist over seg.

Det er halvannet år siden hun og døttrene **JULIA** og **HANNAH** fikk beskjed om at pappa og ektemann **OLAF THOMMESSEN** var falt om på løpetur. At det var hjerneblødning. At det var kritisk.

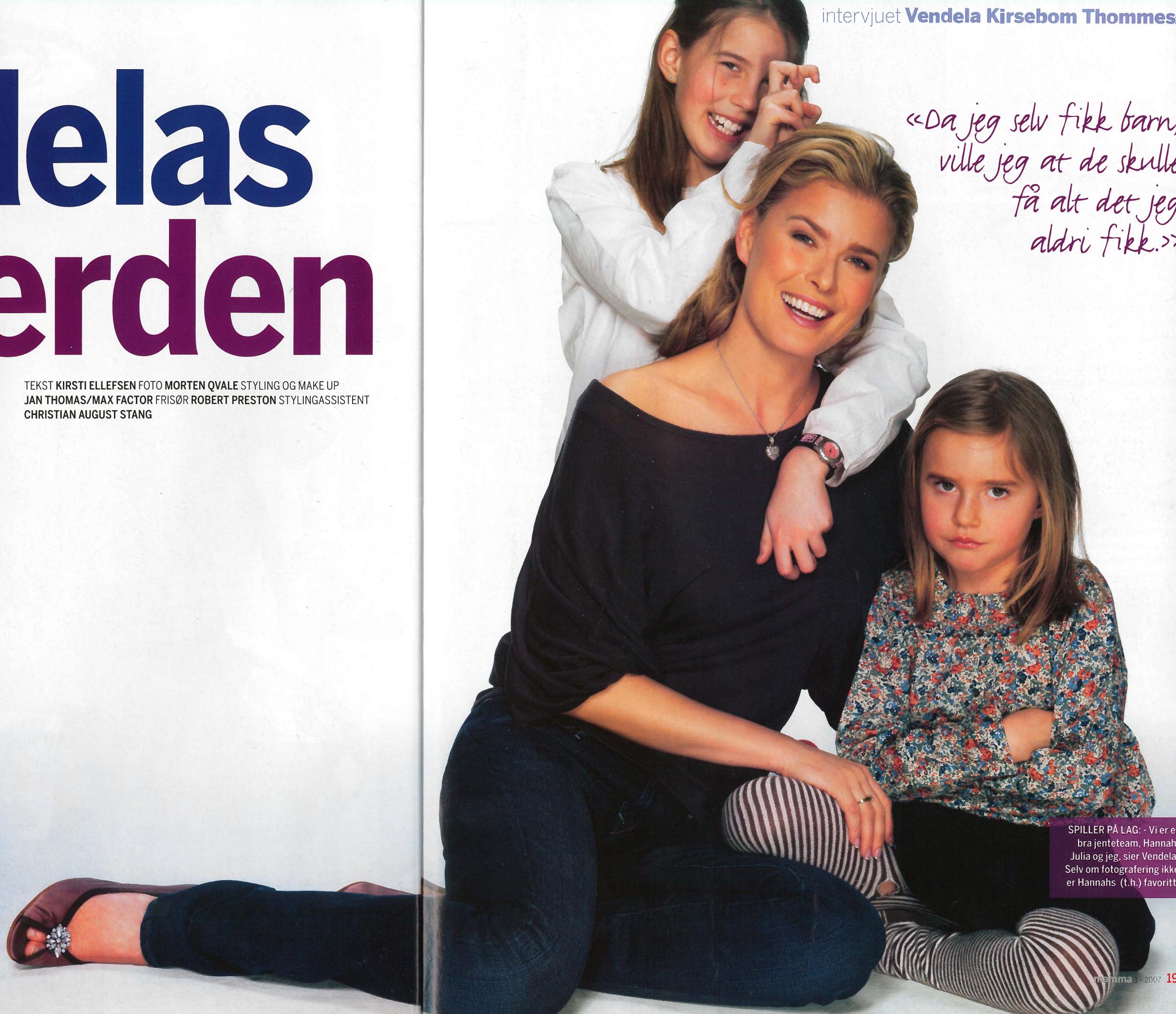
- Du kommer i en slags kriseberedskap. Sely om det føltes som om livet skulle stoppe opp, var jo noen nødt til å holde hjulene i gang. Jeg kunne ikke knekke sammen. For jentenes skyld måtte jeg tvinge meg selv til å virke sterk og positiv.

- Var de redd?

- Ja, veldig. Og fortsatt er de nok ikke helt trygge på at alt er bra, og at de kan stole på at pappa ikke skal bli borte igjen. Men vi har snakket mye om det. Vi fikk krisehjelp – profesjonelle folk som jentene og jeg kunne snakke med.

- Og tiden etterpå? Hvordan har du hatt det? Med syk mann og to små jenter å ta deg av?

TEKST KIRSTI ELLEFSEN FOTO MORTEN QVALE STYLING OG MAKE UP
JAN THOMAS/MAX FACTOR FRISØR ROBERT PRESTON STYLINGASSISTENT
CHRISTIAN AUGUST STANG

«Da jeg selv fikk barn, ville jeg at de skulle få alt det jeg aldri fikk.»

SPILLER PÅ LAG: - Vi er et bra jenteteam, Hannah, Julia og jeg, sier Vendela. Selv om fotografering ikke er Hannahs (t.h.) favoritt.

VENDELA

Maria Kirsebom Thommessen (40)

- DET HAR VÆRT VELDIG SLITOMT. Både fysisk og psykisk. Vanligvis trener jeg tre fire ganger i uken. Det måtte jeg bare kutte ut. Kroppen orket ikke, jeg var helt tom. Heldigvis fikk jeg mye hjelpe og støtte av gode naboer og venner som kom og klippet plenen, lagde mat og hjalp til med barna. Uten dem vet jeg ikke hvordan jeg skulle ha greid det. Når du lever med en som er så syk som Olaf var, må du ta på deg rollen som den sterke, positive og energiske. Selv om du er så sliten at du nesten ikke orker mer. Det var jo Olaf det var synd på. Jeg måtte hele tiden holde det gående, og kunne ikke tillate meg å være sliten og lei meg.

Selv om Olaf nå jobber 60 prosent, og hverdagen er begynt å normalisere seg, vil ting aldri bli helt som før, tror Vendela.

- En sånn opplevelse gjør noe med hele familien og med parforholdet. Mye er forandret. Om det er til det bedre eller til det verre, vil tiden vise.

DET ER FEM ÅR SIDEN Vendela, Olaf og barna flyttet fra New York til Norge og bosatte seg på Vinderen i Oslo. En ambisiøs norsk mann med venner, familie, nettverk og mange prosjekter på gang, og en vakker, verdensberømt kone, uten barnehageplass, jobb eller venninner innen rekkevidde.

- Du har sagt at du angret på at dere flyttet til Norge. Gjør du fortsatt det?

- Ja og nei. Det er jo veldig mye som er bra med Norge, og for Julia og Hannah, er det et veldig fint sted å vokse opp. Men for meg? Vendela trekker pusten.

- Jeg synes det er veldig lite her. Det er mye misunnelse og liten vilje til å backe hverandre opp, liksom.

Som profilert kjendispar har Vendela og Olaf Thommessen fått mye medieoppmerksamhet. Også negativ. Det toppet seg da Olaf ble hengt ut over et helsides innlegg i Aftenposten som en sleiping med vakker kone, «allesvigermødredrømmeutseende», og egeninteresse som politisk drivkraft.

Noen uker senere kom et brev til Olaf Thommessens forsvar. Skrevet av hans kone.

- Hvorfor var det viktig for deg å skrive det innlegget?

- Fordi jeg ville si noe om hvordan det oppleves å være oss og bli angrepet på den måten. Jeg skriver ofte ned tanker og følelser

Supermodell og UNICEF-ambassadør, i vår aktuell som programleder for «Designspirene» på TV3.

Mamma til Julia (9) og Hannah (6) Gift med Olaf Thommessen

Født i Stockholm, oppvokst uten kontakt med faren, som er tyrkisk.

Ble oppdaget på en restaurant da hun var 13, og fikk raskt tilbud om modelljobbing.

Flyttet til USA, 20 år gammel, for å satse på modellkarrieren.

Bor i dag med mann og barn på Vinderen i Oslo, men reiser jevnlig til New York for å jobbe.

SOMMERFLØRT: Olaf forelsket seg i Vendela allerede da hun var 13 og de møttes i Brekkestø om sommeren. Her er de på brygga foran sommerhuset i Lillesand.

når noe går inn på meg, men som regel kaster jeg det bare etterpå. Da har jeg fått det ut.

- Men denne gangen holdt ikke det?
- Nei. Og det var veldig deilig å få gjort det.

OLAF HAR FATT KРИTIKK for både det ene og det andre, tidligere også. For eksempel for å være gammeldags og likestillingsfiendlig. Det var fordi han under et intervju med Vendela i svenske «Mama» for tre år siden, hadde slengt med leppestift om at de fleste menn ikke ville være hjemme med barna.

- Da ble han kalt en gammeldags mannsjävunist. Er han det?
- Nei, det vil jeg ikke si. Mye av det han sa i det intervjuet, var ment som fleip. Men han er ikke den som rydder og lager mat, akkurat. Det er det jeg som må gjøre. Kanskje er det også litt min skyld. Jeg liker å ha kontroll, og lar ham nok ikke alltid slippe til heller. Så vi har nok en litt gammeldags rollefordeling hjemme. Men Olaf er veldig flink med jentene, selv om han kan være litt utålmodig når de soser rundt og bruker en evighet på å kle på seg. Vi har hver våre greier. «Nå skal mamma ha egentid», sier jentene. For meg er det utrolig viktig å få litt tid for meg selv. Derfor blir jeg veldig stressa hvis de aldri kommer seg i seng. Der er nok Olaf mer tålmodig. Jeg er opptatt av at de spiser sunt, og har en svensk hangup på at de bør spise skikkelig lunsj. Men alle dyrene er det Olaf som har anskaffet.

- Hvilke dyr?
- Vi har hamster, marsvin, kanin og hund. Og en hest på stall. Det er blitt litt dyrehage hjemme hos oss, ler Vendela.

VENDELAS LILLE, SNERTNE Nokiatelefon ringer. En eksklusiv svart sak, med masse fancy funksjoner som Vendela ikke forstår seg på. Det ringer igjen. Vendela skyver opp det blanke, sorte mobildekselet.

- Jennifer? Hi. Hannah is going to bring a friend with her home. Just pick up both of them. Ok?

Det var den filippinske praktikanten.

- Hun er helt fantastisk. I begynnelsen hadde vi svensk praktikant, men det var så slitsomt. Det var som å ha en gjest i huset. De filippinske jentene er så diskret og så behagelige å ha med å gjøre.

- Har du dårlig samvittighet for å få hjelptil å ta deg av barna dine?

- Vet du, det der er så typisk norsk! At man liksom skal skamme seg over å få

Foto: Allover Press

MODELLHVERDAG: En helt vanlig dag på jobben for Vendela som fotograferes til David-Andersens smykkekatalog.

«Julia krever at jeg kjøper frittgående kyllinger og har gjort om dukkehuset til klubbhus for dyrerettigheter.»

HESTEDILLA: Både Hannah (foran) og Julia (bak) er hjemme på Vinderen har de hamster, marsvin, kanin og hund. Det kan de takke pappa Olaf for.

hjelp til barnepass. Alternativet er jo at en av foreldrene gir opp sin karriere. Det har ikke vært aktuelt verken for Olaf eller meg, selv om jeg har valgt å prioritere familien, og har sagt nei til mange jobber. Det blir likevel en del reising, og jeg er i New York minst en gang i måneden. Hadde vi ikke hatt praktikant, ville jeg ikke hatt mulighet til det – du går ikke midt i et fotooppakt fordi du må hjem til barna, liksom. Vi har jo heller ikke besteforeldre som kan hjelpe til i det daglige. Men vår praktikant jobber bare om ettermiddagen. Om morgenene liker jeg å ha tiden med barna, og synes det blir for mye mas med enda et menneske på kjøkkenet.

- DERE FÅR LITT MINDRE PRIVATLIV med en fremmed person i huset?

- Ja, ler Vendela.

- Vi kan jo ikke krangle så mye. På den måten er det jo fint.

«Akkurat det med utdannelse har vært en greie for meg.
Et mindreverdigtskompleks.»

SUPERMODELL OG MAMMA: «Mamma, du er jo supermodell. Men hva gjør du egentlig?» hender det at Hannah (stående) spør. For henne og Julia er mamma først og fremst mamma. Men det er litt kult at hun har spilt i «Batman og Robin» da.

- Er dere veldig forskjellige, Olaf og du?

- Ja, det er vi nok. Vi har jo totalt ulik bakgrunn. Jeg er enebarn, han har en stor familie, med tre søsker og flere halvsøsker. Han har høy utdannelse fra prestisjetunge skoler, mens jeg ikke rakk å fullføre videregående før jeg dro til USA som modell. Akkurat det med utdannelse har vært en greie for meg. Et mindreverdigtskompleks. Særlig i begynnelsen, da jeg skulle møte Olafs venner og bekjente. Jeg fikk det for meg at de tenkte; «hun er jo pen, men særlig smart er hun nok ikke». Og så har jeg kanskje følt at Olaf bevisst brukte det mot meg i krangler eller diskusjoner. Derfor begynte jeg på Bjørknæs. Det var veldig interessant, men var det nødvendig? Jeg har jo masse erfaring jeg kan bruke. Folk får tenke hva de vil. Men å studere bare for å bevise noe for andre, ble litt for dumt. Vi må jo våge å være den vi er, eller hva?

- HVORDAN SYNES BARNA DET ER å ha en mamma som er kjendis og verdensberømt modell?

«Mamma, du er jo supermodell. Men hva gjør du egentlig?», sier Hannah av og til.

- Jeg tror ikke egentlig hun forstår så mye av det. Men det er begynt å gå opp for Julia, og jeg tror egentlig hun er veldig stolt. Noen i klassen hadde sett Batman og Robin på DVD, og de syntes det var kult at det var Julias mamma. Men den siste Lindeskampanjen likte hun ikke. Ikke de BH-bildene. Hun syntes jeg var stygg på håret og lurte på hvorfor jeg ville sitte sånn i bare undertøyet. Hittil har de ikke tenkt så mye over det, tror jeg. Det er først nå det begynner å gå opp for dem.

- Kan det bli en belastning for dem?

- Å ha foreldre med en posisjon som betyr mye medieoppmerksamhet involverer jo barna også. Julia er veldig glad i å lese, og

KJENDISVERDAG: (Bildet til venstre) På catwalken for designer Nora Farah (i midten) sammen med Eva Sannum. (Bildet til høyre) Kronprinsesse Victoria og Vendela møtes på en prisutdeling i FN-bygget i New York. Vendela har kjole fra designeren Vera Wang.

er begynt å kikke litt i avisene. Når det står i Aftenposten at pappaen hennes er en sleipluring, er jeg ikke veldig interessert i at hun skal lese det.

- Gjorde hun det?

- Nei. Jeg kastet den avisen. Han som skrev det virket som om han virkelig hatet Olaf. Skulle nesten tro han var sjalu på ham eller noe.

- DU VAR 13 ÅR DA DU BLE OPPDAGET og fikk ditt første modelltilbud. Bare fire år eldre enn Julia er nå. Er det rart å tenke på?

- Jeg har egentlig ikke tenkt så mye på det. Men selv om de synes det er spennende med jobben min, er det foreløpig helt andre ting de er opptatt av. Dyr rettigheter, for eksempel. Julia krever at jeg kjøper fritt-gående kyllinger og har gjort om dukkehuset til klubbhus for dyrerettigheter. Det er hardt press på meg når det gjelder dyreetiketten her hjemme, ler Vendela.

- I en periode ville hun være vegetarianer, fordi hun hadde lest noe om at det ikke var riktig å spise dyr. Men da jeg sa «ok, det betyr at du må spise soyabiff og linseburgere», da var det visst ikke så interessant lenger.

Vendela smiler. Hun synes det er rart at småpentene hennes er blitt så store.

- Det er det skumle med å ha barn. De utvikler seg så fort at du nesten ikke klarer å følge med. Plutselig er de voksne. Men uansett hva de velger å bruke å drive på, så skal jeg støtte dem.

- Motepress, skjønnhetstyranni og småjenter som kler seg som voksne. Hvordan beskytte døtrene dine mot de verste sidene av den bransjen du selv kjenner på godt og vondt?

- Ved å forsøke å ha et avslappet forhold til det selv. Være et godt forbilde. Heldigvis har det ikke vært så mye motepress på Vinderen skole, så langt. Fortsatt er det greit å gå i klær fra Hennes & Mauritz. Det er der vi handler mest, og både Julia og Hannah synes det er supert. Jeg tror ikke vi kan skynde bare på motebransjen og media. Mye er opp til foreldrene. Hvis mamma slanker seg, er det ikke så rart om barna gjør det. Og hvis mamma kjøper veske til 10 000, er det sannsynlig at døtrene også vil ha det. Det handler om holdninger. Jeg har selvfølgelig noen dyr ting, men lager ikke noe nummer ut av det, og snakker ikke om hva ting koster.

- Din mamma hadde ikke det problemet?

- Nei, smiler Vendela.

VENDELAS OPPVEKST VAR EN HELT ANNEN enn den hun i dag kan gi Julia og Hannah.

Vendela har aldri møtt farens sin, men vet at han er tyrkisk. Frem til hun var 10, var det bare henne og mammaen. I en tid der det å være alenemamma ikke var vanlig. Vendela følte seg tidlig annerledes.

- Jeg har hatt et veldig nært forhold til både mamma og mormor – helt til hun døde i november. Jeg fikk masse kjærlighet, men vi hadde ikke råd til så mye. Mens de andre barna i nabolaget spilte tennis, red, sto slalåm og bodde i store villaer med mamma, pappa og søsker, bodde mamma og jeg alene i leilighet. Vi hadde ikke bil, og første gang jeg stod slalåm, var jeg 17. Jeg følte meg nok alltid litt som en outsider, at jeg ikke ble helt godtatt, sier Vendela og svelger.

- Drømmen om å få nok penger til å gjøre det jeg ville, har nok vært en

8 kjappe:

Mat: - Jeg elsker både å lage mat og å spise den. Yndlingsmåltidet er østers – eller pasta.

Dårlig samvittighet: - Det har jeg alt for mye av. Jeg føler stadig at jeg ikke strekker til som mamma, og jeg har dårlig samvittighet for at vi alltid kommer løpende ti minutter for sent til ridningen, eller at jeg ikke baker gode nok kaker når foreldrene skal stille opp med hjemmebakst.

Drømmer: - Jeg drømmer om å få til noe eget. Bruke Vendela-navnet til å lansere noe spennende - klær, kosmetikk, interiør, lys eller laken. Mulighetene er jo mange. Og så drømmer jeg om en leilighet på Söder i Stockholm.

Politikk: - Jeg kommer fra et arbeiderpartimiljø. Olof Palme var en ordentlig politiker, nå synes jeg alt er veldig likt. Men jeg synes ikke jeg kan annet enn å stemme Venstre.

Blondine: - At jeg ikke har mer utdannelse har vært et kompleks – og er det til en viss grad fortsatt. Når du er modell, blond, og bare har videregående, tenker jo folk sitt. Men jeg begynner å bli voksen nok til å ikke bry meg om hva andre måtte tro og mene om meg.

Luksus: - Få ting kan måle seg med å krysse opp i godtolene med en pose godteri og en bunke ferske interiørblader. Det er luksus for meg.

Penger: - Fordi vi hadde dårlig råd da jeg vokste opp, har det vært viktig for meg å skape meg et liv, der pengene ikke er noe problem. Og jeg blir fortsatt motivert av å få godt betalt for å jobbe.

Hjem: - Jeg tenker vel fortsatt ikke på Norge som hjemme. Det er nok heller New York eller Sverige. Da mamma solgte leiligheten i Stockholm og flyttet på landet, var det helt katastrofe. Det føltes som om jeg hadde mistet fotfestet.